



ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΕΤΟΣ



καταρτισθῇ ἐν Ἑλλάδι περιοδικὸν οὐχὶ ὀνόματι μόνον, ἀλλὰ πράγματι ἐν τῷ συνόλω αὐτοῦ καλλιτεχνικόν. Καίτοι τὰ τεχνικὰ μέσα δὲν ἀφθονοῦν παρ' ἡμῖν, καίτοι ἡ κοινωνία ἡμῶν δὲν ἐμπνέεται ὑπὸ γενναίων φιλολογικῶν καὶ καλλιτεχνικῶν τάσεων, ἐν τούτοις ἡ «Πινakoθήκη» μεθ' ὅλας τὰς ἐν τῇ ἀρχῇ παντὸς ἔργου συνήθεις δυσχερείας κατώρθωσε νικηφόρος νὰ διανύσῃ τὸν πρῶτον δόλιχον τοῦ σταδίου της. Ἐτήρησεν, ὅσῳ ἦτο ἐκ τῶν περιστάσεων καὶ τοῦ περιβάλλοντος δυνατόν, πολὺ ἐψηλὰ τὸ γόητρον ἐνὸς περιοδικοῦ, ἀνταξίου πρὸς τὰς σημερινὰς προόδους καὶ τοὺς καλλιτεχνικοὺς νεωτερισμοὺς,

καὶ ἐξεπλήρωσε ἀκεραίας τὰς υποχρεώσεις αὐτῆς.

Καὶ ἤδη, μετὰ περισσοτέρων ἢ πρὶν ἐλπίδων, μετὰ πεποιθήσεως εἰς τὸ μέλλον προβαίνομεν. Καὶ μετὰ τῶν θερμοῦν εὐχαριστιῶν πρὸς πάντας ὅσοι καθ' οἷονδήποτε τρόπον ἐπεστήριξαν τὴν «Πινakoθήκην», αἰσθανόμεθα ἐν ἡμῖν θάρρος ἀκατάβλητον ὅπως συνεχίσωμεν τὸ ἔργον ἡμῶν. Πρὸς τοῦτο θὰ ἐπικαλεσθῶμεν τὴν ἀρωγὴν πάντων τῶν συνδρομητῶν καὶ ἀναγνωστῶν τῆς «Πινakoθήκης», ὡς ἐγγυόμινως θ' ἀποδεχθῶμεν ἐπίσης πᾶσαν νέαν ἐνίσχυσιν νέων φίλων, διότι τοιοῦτοι ἀγωνεῖς παρ' ἡμῖν ὑπὲρ τοῦ Καλοῦ, καθ' ἣν ἐποχὴν δὲν ἐχειραφετήθη ἡ κοινωνία μας ἀπὸ πολλοῦς τυράννοισι ψευδοπολιτισμοῦ, ἀπὸ πολλὰς προλήψεις καὶ περισσοτέρας ἀδιαφορίας, εἶνε ἀγωνεῖς ἀπαιτοῦντες ἐνθουσιασμόν. Μόνον διὰ μιᾶς ἐκνήμον ὑποστηρίξεως δύναται νὰ θεμελιωθῇ καλλιτεχνικὸν ἔργον, ὅπερ σπουδαίως νὰ συμβάλῃ εἰς τὴν καλλιτεχνικὴν καὶ φιλολογικὴν ἀνάπτυξιν τοῦ Ἑθνους.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΒΥΖΑΝΤΙΑΚΑ



Ι Ἰσαυροὶ, οἱ μεγάλοι οὗτοι ἀναμορφωταὶ τῆς πολιτείας καὶ τῆς ἐκκλησίας, οἱ τὴν νομοθεσίαν ἀνακαινίσαντες διὰ νόμων ἐλληνοιστὶ συντεταγμένων, οἱ ἀνακτήσαντες πλείστας ἀπολεσθείσας ἐπαρχίας καὶ ἀποκαταστήσαντες τὰ παλαιὰ τοῦ κράτους ὅρια, προκαλοῦσιν ἀναμφιβόλως τὴν συμπάθειαν καὶ ἐπιβάλλουσι τὸν σεβασμόν. Ἀλλ' ἐκτὸς τῆς ἐνδόξου τῶν Ἰσαύρων γενεᾶς, πλείστοι ἔτι ἄλλοι προγενέστεροι καὶ μεταγενέστεροι ἡγεμόνες, ἐν οἷς καὶ οἱ τῆς μακρᾶς Μακεδονικῆς δυναστείας, ἐπὶ μακρόν ἡγωνίσαντο ἐρρωμένως καὶ περιφανεῖς νίκας κατὰ βαρβάρων ἤραντο, ὅπερ βεβαίως δὲν προδίδει ἐκ-

θήλυνσιν ἀλλὰ σθένος ψυχῆς καὶ σώματος δυσκατάβλητον. Αἱ τέχναι, ἰδίᾳ δ' ἡ ἀρχιτεκτονικὴ καὶ ἡ ζωγραφικὴ (*), ἤκημαζον, ἱεράρχαι δὲ πάνσεπτοι ἐλάμπρυναν τὸν Οἰκουμένικόν ὡς οὐδένα ἄλλον ποτὲ ἐκκλησιαστικὸν θρόνον. Τὰ πνευματικὰ προϊόντα τῆς Βυζαντιακῆς περιόδου, περὶ ἧς ὁμιλοῦμεν, δὲν εἶνε πάντελῶς ἐστερημένα ἀξίας, ἰδίως δ' ἡ ἐκκλησιαστικὴ ποίησις, καίτοι βεβαίως δὲν δύναται νὰ παραβληθῶσι πρὸς τὰ τῆς κλασικῆς ἀρχαιότητος ὄντα ὑποδείγματα ἀνεφίκτου εἰς τοὺς αἰῶνας τελειότητος.

Ἐνεκα τῶν λόγων τούτων ἔδει νὰ εἴμεθα εἰ περιέσχατοι, οἵτινες θὰ ἐρρίπτομεν τὸν λίθον τοῦ ἀναθέματος κατὰ τῶν Βυζαντινῶν ἡμῶν προγόνων. Ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν ὅμως κατισχυσάσης ἐν τῇ Δύσει δυσμενοῦς κρίσεως περὶ τοῦ

(*) Ὅρα ὡσαύτως περὶ τοῦ διασήμευ ζωγράφου Ἐμμανουὴλ Παρσελήσου, τοῦ ἐπικαλουμένου Παρηλίου ὡς καὶ περὶ τοῦ μαθητοῦ αὐτοῦ καὶ ἐφευρέτου τῆς φωτοτυπικῆς τέχνης Ἱεροθέου τοῦ Θεσσαλονικέως καὶ περιοδικῶν Διδόνου Δ, IV, 327.